

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12566>

Política institucional i Vagafòbia

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dilluns 7 d'agost de 2017

CGTCatalunya.cat

No és cap secret que hem entrat en una certa recuperació de l'ús de la vaga i del seu seguiment. Segons dades de la pròpia patronal CEOE, tots els indicadors del primer semestre de 2017 s'han incrementat molt respecte a l'anterior, concretament el nombre d'hores de vaga (+ 59%) i dels treballadors/es que fan (+101,6%). Això implica que la percepció social de la seva existència sigui àmplia, especialment degut a l'impacte de diverses mobilitzacions en el sector del transport (Metro TMB, Bicing, RENFE, Aeroport, taxis, telefèric).

Com a conseqüència d'aquest increment de les lluites, estem assolint victòries, més o menys matisades, en diferents sectors (emmagatzematge de cocaïna, sector de l'automòbil a Saint Gobain, Metro de TMB, logística Bergé, neteja de ciutat de la justícia i altres). En tots els casos, ni un retrocés en drets i amb bons avenços gràcies a la força de la plantilla. Estem en el bon camí.

Fins aquí, a nivell dels mitjans de comunicació, el tractament ha estat l'habitual: l'ocultació del conflicte en el millor dels casos o la típica criminalització de tota la vida: centrar la informació en els efectes de les vagues responsabilitzant als treballadors d'ells. Evidentment, opacitat de les victòries. Com sempre, estem davant els mers elements de transmissió dels interessos de qui mana.

Malauradament, en aquests temps de certs nervis a l'àmbit de la política institucional (cadascú buscant fer-se un espai a cops de colze o tensionant els seus en el context del Procés) la presència de tot factor rellevant inevitablement cau sota el foc de l'artilleria pesada de la propaganda més barroera. I li ha arribat el torn a les vagues.

Una vaga en solitari de la CGT a Ensenyament era indicativa d'una conxorxa que cercava fer un #PressingCUP per tombar els pressupostos i el procés. Estar a favor de la vaga era, doncs, estar contra Catalunya i ser una mena de tonto útil del CNI. A l'abril es reprèn la lluita a Metro. Ara la CGT és culpable de fer una mena d'atac combinat contra l'ajuntament de Barcelona i el "territori comú" per la suma d'anteriors realitzades a Bus i les noves de Telefèric i Bicing. La criminalització de la vaga i els intents d'enfrontar plantilla i usuaris van ser la resposta consistorial per sortir airosos del que interpretaven com un pols. Sense cap problema, no van dubtar a pressionar per demanar la il·legalització de la vaga i activar els seus contactes suposadament neutrals, com el propi síndic de greuges, en el mateix sentit. Als mitjans de comunicació conceptes negatius com 'segrest', 'amenaces', 'privilegis', 'radicals', eren el pa nostre de cada dilluns.

Arriben més vagues, i amb la signatura del conveni de Metro la pax romana del sector polític de Junts pel Sí contra aquestes finalitza. Entren noves paranoies en escena. Ara, la suma de les vagues de Rodalies i ADIF (fetes a nivell estatal per la CGT), les del transport de Barcelona i la d'un nou conflicte a l'aeroport pel personal de seguretat eren la prova del nou de que 'alguna cosa estava passant'. Una espècie de comitè central format per patronal, sindicats i les clavegueres de l'estat actuaven amb l'objectiu final de fotre els catalans. Hi havia molts indicis: per què feia només vaga el personal del Prat? Per què no negociaven les empreses? Per què hi havia tantes vagues a Catalunya?

A ningú importà que hi ha col·lectius més forts en unes ciutats que en altres, que les empreses no negocien si no és sota fortíssima pressió i que si hi ha més vagues és un motiu d'orgull i d'anys de picar pedra per moltes afiliades que mai s'han rendit malgrat els durs moments que vivim rutinàriament. Per certa gent, les vagues són un element que només cerca segrestar, incomodar i en clau de privilegis o d'obscures raons que no tenen res a veure amb l'àmbit laboral o de classe social. Els sindicats ens movem entre els conceptes de traïdors, manipulats (una forma de pensar molt superba infantilitzar l'altre) o 'xacra pels serveis públics'.

El company Ermengol ha introduït un concepte que il·lustra prou bé aquest ambient: Vagafòbia.

L'enfocament reiterat i manipulador de tota vaga com quelcom negatiu, incitant a la desconfiança social i a mantenir l'aïllament amb aquelles que estan lluitant. Els inductors tracten les mobilitzacions de les treballadores com un més dels peons del joc d'escacs en que viuen. Al rebre foc creuat de propaganda i mentides d'uns i altres, s'està contribuint a la deslegitimació de l'ús de la vaga, aplanant el camí per a posteriors atacs en forma de canvis legislatius o creació de consens per a uns serveis mínims-màxims. Ja els va bé doncs cert sindicalisme mai serà domesticat i és preferible afeblir-lo al màxim per treure'l de la partida central.

Cal dir-ho més: Vagafòbia. Tota construcció dialèctica que teixeix una connotació negativa sobre la vaga, o que redueixi a les vaguistes a simples zombis en mans de no se sap què o que cerqui enfrontar unes amb altres és un atac contra totes nosaltres. Contra la classe treballadora i les seves lluites. Malgrat que el material propagandístic ens sembli farcit de clares absurditats no podem baixar la guàrdia, doncs ells disparen amb canons mediàtics i nosaltres a penes amb les nostres veus.

Hem iniciat un camí de vagues fortes. Estem veient que diferents patronals estan patint i cedint quan la pressió és contundent. Sabem doncs, que hem de redoblar els esforços, redoblar les vagues, redoblar la intensitat. No ens queda altre.

Cal tenir en compte sempre que qui faci atacs directes o indirectes a la vaga, sigui del color polític que sigui, fa un dany que no és ni neutre ni casual. Fomenta la vagafòbia entre la nostra classe i ha de ser combatut.

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

7 d'agost de 2017